

rettigelse til at lægge noget af Skylden over paa Fængselsledelsen. Af den Maade, hvorpaa de ledende i Fængslerne omgaaes Fangerne, kan megen Trods og Ulydighed fremkomme, hvis de ikke forstaar at omgaaes de Mennesker saaledes, at de vinder deres Tillid. Jeg vil ikke kunne gaa med til denne Forøgelse, forinden det er bevist mig, at det er nødvendigt. Kan man forelægge mig Kendsgerninger, der beviser mig det, saa skal jeg bøje mig, men indtil da vil jeg stritte imod denne Forøgelse af Straffen, som det forekommer mig er meget haard, og som man ikke, som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) meget rigtigt sagde, kan se Konsekvenserne af. Derfor vilde jeg mene, at det var rigtigt at henvise dette Forslag til et Udvalg, hvor man kunde faa de Oplysninger og Kendsgerninger frem, som har foranlediget, at det kommer nu i den sidste Time.

Jørgen Berthelsen: Jeg har den Opfattelse, at den øverste Ledelse af vort Fængselsvæsen er i høj Grad human, og naar der forelægges et Lovforslag som dette, gaar jeg ud fra, at det er nødvendigt at faa disse Bestemmelser gennemført. Som Følge deraf vil jeg anbefale Lovforslaget, som det foreligger. Men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at rette en Henvendelse til den højtærede Justitsminister ogsaa angaaende Arrestreglementet af 1846. Det er jo Politimestrene, der har den nærmeste Bestyrelse af Arrestvæsenet i det hele. Der er mange Paragraffer i dette Arrestreglement, og jeg skal i denne Forbindelse nævne § 17 under A., under B. §§ 3, 7, 8, 11, 15, 18 og 20, endvidere under D. §§ 11, 17, 25, 26 og 27 og under E. §§ 8 og 19. Alle de nævnte Paragraffer omhandler Arrestanternes Forplejning og Renlighed. Tilsynet dermed burde vistnok udføres af Kvinder. Jeg tillader mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke var rigtigt at indskærpe rette vedkommende, at Bestemmelserne i de her nævnte Paragraffer blev overholdt. Der er nemlig sket Henvendelse til mig om, at Renligheden ikke alle Steder er, som den burde være, og selv om det er Arrestanter, det drejer sig om, mener jeg dog, man kan forlange, at disse Bestemmelser skal overholdes.

Justitsministeren (Zahle): Til det ærede 8de kongevalgte Medlem (Trier) skal jeg sige, at hvis en Arrestant 2 Dage

i Træk nægter at arbejde, kan han selvfølgelig derfor kun idømmes højest en Maanedes Strafcelle.

Til det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen), som ønskede at faa Beviser for, at dette Lovforslag er meget nødvendigt, skal jeg udtale, at de Midler, som nu staar til Raadighed med Hensyn til Overholdelse af Orden og Fremtvingelse af Opfyldelsen af den Arbejdspligt, som Loven har paalagt Arrestanterne, i flere Tilfælde har vist sig utilstrækkelige. Reglerne om Arbejdspligt for Arrestanter, der afsoner Fængsel paa sædvanlig Fangekost, er jo kommet ind ved Straffelovstillæget og er altsaa noget forholdsvis nyt. Men allerede i de Aar, der er gaaede, har det i flere Tilfælde vist sig, at Arrestbestyrelsen var ude af Stand til at fremtvinge Opfyldelsen af den Arbejdspligt, som Lovgivningen har paalagt disse Personer. For kort Tid siden forelaa der følgende Tilfælde: Der blev skrevet til Fængselsdirektoratet om, hvad man skulde gøre ved en Mand, som haardnakket nægtede at opfylde sin Pligt til at arbejde. Man havde følgende Muligheder: Man kunde lægge ham i Spændetrøje i indtil 24 Timer, men det var der ingen Grund til, for han forholdt sig fuldkommen rolig, og hvorfor skulde man saa lægge ham i Spændetrøje? For det andet kunde man give ham legemlig Revselse med 3—15 Rottingslag. Men bortset fra, at det er en utiltalende Straffemaade, som man ikke anvender uden i yderste Nødstilfælde, var den ikke anvendelig paa ham, for han var Krøbling, og give en Krøbling Rottning kan man jo daarligt. Saa kunde man berøve ham Ret til Ekstraforplejning. Men for det første havde han ikke noget at købe Ekstraforplejning for, og for det andet havde han ingen Ret til at købe Ekstraforplejning, thi han skulde afsoner Fængsel paa sædvanlig Fangekost og maatte altsaa i Forvejen ikke faa Ekstraforplejning. Saa kunde man berøve ham Lys om Aftenen, men da den vedkommende havde begaaet et Par Selvmordsforsøg, erklærede Doktoren, at det var ikke forsvarligt at slukke Lyset hos ham, det skulde brænde om Natten og ogsaa i Aftentimerne, naar det var mørkt. Saa kunde man berøve ham Midler til Beskæftigelse, men da det tilfredsstillede ham fuldkomment, var det jo heller ikke noget anvendeligt Middel. Direktionen for Fængselsvæsenet maatte svare tilbage, at der stod ikke noget Middel til Raadighed, man maatte melde Pas, vedkommende Arrestant